

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/49/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217217849
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2217217849.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Andrea Dudášová v právnej veci žalobkyne: R. Y., narodená X.XX.XXXX, bytom N. XXX, zastúpená splnomocnencom: Riešime a vyriešime, občianske združenie, IČO 52 152 316, so sídlom Kaplnská 1218/19, Veľké Úľany, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., IČO 31 320 155, so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, zastúpený splnomocnencom: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., IČO 44 250 029, so sídlom Námestie svätého Egídia 40/93, Poprad, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmlúv o pôžičke a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 9C/71/2017-426 zo dňa 18.6.2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 9C/71/2017-430 zo dňa 18.6.2019 vo výrokoch I. - IV., takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. - IV. a v závislých výrokoch VI., VII. r u š í a vec mu v r a c i a v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom v spojení s opravným uznesením označenými v záhlaví súd prvej inštancie výrokom I. určil, že zmluva o pôžičke č. 6080699 zo dňa 19.10.2010 a zmluva o pôžičke č. 5014030 zo dňa 27.4.2012 a zmluva o kreditnej karte 0033087616 zo dňa 4.9.2009 je bezúročná a bez poplatkov, výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni z titulu bezdôvodného obohatenia zo zmluvy č. 6080699 zo dňa 19.10.2010 sumu vo výške 562,16 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX, výrokom III. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyne z titulu bezdôvodného obohatenia zo zmluvy č. 5014030 zo dňa 27.4.2012 sumu vo výške 4 550,03 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX, výrokom IV. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyne z titulu bezdôvodného obohatenia zo zmluvy č. 0033087616 zo dňa 4.9.2009 sumu vo výške 2.396,70 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX, výrokom V. vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom VI. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, výrokom VII. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sumu 623 eur z titulu súdneho poplatku za podanú žalobu na účet tunajšieho súdu do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozsudok v spojení s opravným uznesením označenými v záhlaví súd prvej inštancie právne odôvodnil ust. § 4 ods. 2 písm. d), i), ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom od 1.1.2009 do 30.11.2009, § 9 ods. 2 písm. c), k), § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.12.2011 do 31.12.2012, od 11.6.2010 do 31.12.2010, § 107 ods. 1, ods. 2, § 451 ods. 1, ods. 2, § 456, § 457 Občianskeho

zákonníka, § 137 písm. c), § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, § 2 ods. 2, § 4 ods. 2 písm. u) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že strany uzavreli celkovo 3 zmluvy o spotrebiteľskom úvere za nasledovných podmienok: zmluvou zo dňa 19.10.2010 č. 6080699 žalovaný poskytol žalobcovi pôžičku 1.600 eur s úrokom 28,89 % p. a., celkové náklady vo výške 977,60 eur, takže celkovo žalobkyňa mala zaplatiť žalovanému sumu 2.577,60 eur, pričom túto sumu sa zaviazala uhradiť v 48 mesačných splátkach vo výške 53,70 eur. V zmluve je uvedená aj hodnota RPMN 70,36 % a priemerná hodnota RPMN 37,93%. Zmluva obsahuje údaj o splatnosti prvej splátky, ktorá nastáva siedmy kalendárny deň po uzavretí zmluvy a splatnosť každej ďalšej splátky nastane siedmy kalendárny deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Ako konečný deň splatnosti je uvedený október 2024. Druhú zmluvu uzavreli strany dňa 27.4.2012 pod č. 5014030, išlo o poskytnutie pôžičky vo výške 5.732,03 eur s úrokom 32 % p. a., náklady vo výške 8.495,81 eur. Celkovo žalobkyňa mala zaplatiť 14.227,84 eur, v deväťdesiatštyri mesačných splátkach. V zmluve bola uvedená výška úrokov z úrokov 32 %, RPMN vo výške 32 % a priemerná hodnota RPMN 18,77 %. Termín konečnej splatnosti marec 2000. Tretiu zmluvu uzavreli strany dňa 4.9.2009 pod č. 0033087616. Jej predmetom bol úver - aktivácia pôžičkovej karty Quatro s úverovým rámcom vo výške 900 eur s úrokovou sadzbou 22,80 % p. a., boli dohodnuté mesačné splátky po 30 eur.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že v každej úverovej zmluve, ktorá je predmetom tejto žaloby, absentuje jej povinná náležitosť, čoho dôsledkom je záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. alebo § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z.. Pokiaľ ide o časť žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov zo dňa 4.12.2017, súd túto považoval za žalobu podľa ust. § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku. Žaloba, akú podala žalobkyňa v merite veci (o určenie, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov a o vydanie bezdôvodného obohatenia), si nevyžaduje preukázanie naliehavého právneho záujmu, čo vyplýva zo zákona. Žalobkyňa mala žalovanému vrátiť len sumu, ktorú dostala ako úver a keďže zaplatila viac, má nárok na rozdiel, ktorý predstavuje sumu 7.502,89 eur. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobkyne boli poskytnuté úvery spolu vo výške 10.387,97 eur zaplatila celkovo 17.890,86 eur (2.162,16 + 10.282,06 + 3.049,94 eur). Súd prvej inštancie preto zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 7.502,89 eur a žalobu v prevyšujúcej časti ako nedôvodnú zamietol. Čo sa týka vznesenej námietky premlčania odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade bolo preukázané a žalovaný nepoprel, že žalobca sa v mesiaci jún 2016 dozvedel od svojho advokáta, že sa žalovaný mohol na jeho úkor bezdôvodne obohatiť. Pretože podal žalobu na súde už dňa 3.8.2016, podal ju v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba v danom prípade teda bola zachovaná. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu žalovaný v rozhodnom období uzatváral podľa znalosti súdu veľké množstvo zmlúv o spotrebiteľských úveroch, pri ktorých používal predpísané formulárové tlačivá, ktoré tak ako v predmetnom prípade neobsahovali náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere požadované zákonom, takéto dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať zákonom predpísané náležitosti zmluvy o úvere v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. a podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. je potrebné vyhodnotiť ako úmyselné konanie so zámerom získať na úkor spotrebiteľov bezdôvodné obohatenie bez právneho dôvodu. Keďže v danom prípade išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, objektívna premlčacia lehota bola 10 rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo a keďže k nemu došlo v rokoch v r. 2009 až do r. 2015 a predmetná žaloba bola podaná na súd v roku 2016, objektívna premlčacia lehota neuplynula a nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatneného predmetnou žalobou nebol premlčaný.

5. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania, nakoľko mala v spore plný úspech.

6. Napokon súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok za žalobu vo výške 623 eur, nakoľko žalobkyňa ako spotrebiteľka je od súdneho poplatku oslobodená a súd prvej inštancie jej žalobe vyhovel, v dôsledku čoho súdny poplatok platí žalovaný.

7. Proti rozsudku v spojení s opravným uznesením označenými v záhlaví vo výrokoch I. - IV. podal odvolanie žalovaný z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie založil odôvodnenie rozsudku na absentujúcich obligatórnych náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ide o údajnú absenciu rozčlenenia splátok na istinu,

úrok a poplatky a adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Pokiaľ ide o rozčlenenie splátky, je táto právna otázka definitívne vyriešené rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, nie je procesne prípustné rozhodovať o tejto otázke opäť opačne. Súd prvej inštancie v odôvodnení nijako neuviedol, z akého dôvodu sa od rozhodovacej praxe vyššieho súdu odklonil, hoci práve na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR žalovaný v priebehu konania poukazoval. Žalovanému teda neostáva iné, ako v odvolaní opätovne poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017. Okrem toho žalovaný opätovne poukazuje na rozsudok Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15, ktorý sa parciálne venoval aj tejto otázke. Podľa žalovaného zákon platný a účinný v čase podpisu predmetných zmlúv o pôžičke nepožadoval samostatné rozpisovanie výšky, počtu a termínov splatnosti úrokov, istiny; nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Vo vzťahu k absencii adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, žalovaný poukazuje na to, že priamo v zmluve a rovnako vo Všeobecných obchodných podmienkach je uvedená adresa na vybavovanie reklamácií a to: Consumer Finance Holding, Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval 10 ročnú premičiaciu dobu odo dňa úhrady poslednej splátky. Žalovaný v tejto súvislosti poukazoval na skutočnosť, že v nadväznosti na dikciu § 103 Občianskeho zákonníka sa každá splátka spotrebiteľského úveru považuje za samostatný peňažný dlh, ktorý sa samostatne premičuje odo dňa zročnosti jednotlivej (každej) splátky samostatne. Uvedenými skutočnosťami sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nijako nezaoberal a teda z neho nie je možné zistiť, ako sa s uvedenými argumentmi žalovaného vysporiadal. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval na daný prípad 10 ročnú objektívnu lehotu a s uvedenou argumentáciou žalovaného v súvislosti so vznesenou námietkou premičania sa riadne nevysporiadal. Žalovaný ďalej poukázal na to, že tak súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení a rovnako ani žalobkyňa počas celého konania neuviedli akékoľvek relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali závery o tom, že konanie žalovaného pri dojednaní a uzatváraní zmluvy o pôžičke má povahu úmyselného konania s cieľom získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne. Žalovaný trvá na tom, že došlo k uplynutiu dvojročnej subjektívnej premičacej. Žalobkyňa si nárok na vydanie údajného bezdôvodného obohatenia zo Zmluvy č. 5014030 uplatnila dňa 5.12.2017, pričom posledná splátka bola zo strany žalobkyne uhradená dňa 29.5.2015 a zo Zmluvy č. 0033087616 dňa 6.6.2018, pričom poslednú splátku žalobkyňa uhradila dňa 12.08.2015. Nárok žalobkyne zo Zmluvy č. 5014030 sa považuje za premičaný v dvojročnej subjektívnej premičacej dobe ku dňu 29.5.2017 a zo Zmluvy č. 0033087616 ku dňu 12.8.2017. Žalobkyňa mala na posúdenie jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia všetky informácie už odo dňa uzavretia zmluvy, resp. odo dňa zaplataenia jednotlivých splátok úveru. Na základe uvedeného je zrejmé, že najneskôr dňom uhradenia splátok si bola žalobkyňa vedomá všetkých skutkových okolností potrebných na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia (v zmysle zásady neznalosť práva neospravedlňuje). Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, prípadne vo veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietne.

8. K odvolaniu žalovaného sa vyjadřila žalobkyňa. Vo vyjadrení uviedla, že v podanej žalobe na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetných zmlúv sa nachádzajú všetky skutočnosti, ktoré opodstatňujú hmotnoprávny nárok vo veci samej ako aj vo veci vydania bezdôvodného ho obohatenia. Žalobkyňa popiera tvrdenia žalovaného, že predmetné úverové zmluvy neobsahujú žiadne neprijateľné podmienky, práve naopak, v týchto úverových vzťahoch zlyhala odborná starostlivosť zo strany dodávateľa, čiže žalovaného. Žalobkyňa má za to, že súd prvej inštancie dospel k právne správneému záveru a preto žiada, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok.

9. K vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu žalovaného sa vyjadřil žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že žalovaný trvá na tom, že zmluva je v súlade so všetkými súvisiacimi občiansko-právnymi predpismi, neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky a nie je dôvod ju považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Žalovaný zotrváva na tom, že na daný prípad nie je možné aplikovať ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka pre uplatnenie 10 ročnej premičacej lehoty. V tomto zmysle je povinná uniesť dôkazne bremeno práve žalobkyňa, ktorá však žiaden taký dôkaz, ktorý by preukazoval úmyselné konanie žalovaného nepredložila. Žalovaný má rovnako za to, že došlo k uplynutiu dvojročnej subjektívnej premičacej doby s poukazom na Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 10.1.2018 sp. zn. 3Cdo/169/2017. V právnom poriadku Slovenskej republiky nikto nemôže tvrdiť, že sa o porušení práva dozvedel až po porade s advokátom, občianskym združením, či inou odborne spôsobilejšou osobou. Prezumpcia znalosti práva platí pre všetkých rovnako, i keď z povahy veci určité osoby zvyhodňuje a iné znevýhodňuje. Žalovaný v danom prípade poukazuje na to, že v celom konaní na súde prvej inštancie

nebolo akýmkoľvek spôsobom preukázané, kedy sa žalobkyňa o údajnom bezdôvodnom obohatení dozvedela.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok v spojení s opravným uznesením v napadnutých výrokoch v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok v spojení s opravným uznesením v napadnutých výrokoch a v závislých výrokoch zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

11. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie vec správne právne posúdil.

12. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho rozhodnutia, ktoré súd zavinil svojím procesným postupom, spravidla vždy strane odnímajú možnosť konať pred súdom. Tieto vady zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti rozhodnutia. V prípade, keď je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, jedná sa o zmätočné rozhodnutie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky. Samotné rozhodnutie musí byť logickým a právnym vyústením priebehu konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky vykonateľnosti, zrozumiteľnosti a určitosti jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k výroku rozhodnutia.

13. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

14. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

15. Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozsudku v spojení s opravným uznesením s vyššie uvedenými kritériami je zrejmé, že súd prvej inštancie sa nimi dôsledne neriadil. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku v spojení s opravným uznesením s poukazom na vyššie uvedené

argumentáciu nie sú zrejme pre rozhodnutie súdu relevantné myšlienkové postupy a úvahy, ktoré viedli súd prvej inštancie k zvolenému spôsobu rozhodnutia. V odôvodnení rozsudku nie sú uvedené komplexne skutkové zistenia v spojitosti s čiastkovými zisteniami, ktoré by mali mať logickú nadväznosť, aby v súhrne umožnili vytvoriť záver o celkovom skutkovom stave. Súd prvej inštancie totiž len opisuje čiastkové skutkové zistenia (odsek 6., 7., 8. rozsudku súdu prvej inštancie), avšak nevytvára ucelený záver o celkovom skutkovom dejí. Súd musí potrebné údaje, hodnotenia a závery o rozhodných skutočnostiach formulovať vlastnými slovami s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, a to najmä na obsah dokazovania, zložitosť zisťovania skutkového stavu, návrhy strán na doplnenie dokazovania, čo v odôvodnení preskúmaného rozsudku absentuje. Preskúmaný rozsudok v spojení s opravným uznesením tak nenapĺňuje požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti. Napadnuté rozhodnutie neobsahuje ani presvedčivé hodnotenie dôkazov, keďže v ňom nie je nepochybným spôsobom uvedené, ktoré z rozhodných skutkových okolností boli preukázané a ktoré nie. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením síce opisuje obsah súdneho spisu, avšak absentuje v ňom opísanie úvahy súdu prvej inštancie o tom, ktorý z vykonaných dôkazov považoval za hodnoverný a ktorý nie a prečo, aké zistenia vyvodil z dôkazov, ktoré si odporujú alebo sa vylučujú. Takýmto postupom súdu prvej inštancie bolo znemožnené stranám, aby uskutočňovali procesné práva a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a nemožno tento nedostatok napraviť v odvolacom konaní.

16. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov, avšak ani len neuviedol, aké konkrétne náležitosti absentujú v predmetných zmluvách o úvere. Povinnosťou súdu prvej inštancie vzhľadom na dôvody podanej žaloby bolo posúdiť každú jednotlivú zmluvu o úvere zvlášť a v prípade, že by dospel k záveru, že neobsahujú povinné náležitosti, tieto jednoznačne označiť vo vzťahu ku každej jednotlivej zmluve o úvere osobitne a v nadväznosti na skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania uviesť aj dôvody, prečo dospel k záveru o absencii povinných náležitostí zmlúv o úvere. Súd prvej inštancie si v odôvodnení preskúmaného rozsudku v spojení s opravným uznesením absolútne odporuje, keď v odseku 19. uvádza, že naliehavý právny záujem na určovacej žalobe absentuje a preto žalobu o určenie, že úvery sú bezúročné a bez poplatkov zamietol (??? nezamietol, vid' výrok I. preskúmaného rozsudku v spojení s opravným uznesením) a v odseku 20. zasa uvádza, že žaloba v merite veci nevyžaduje preukázanie naliehavého právneho záujmu. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je ani záver súdu prvej inštancie o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia odôvodnený, keďže obsahuje iba konštatovanie o výške poskytnutých úveroch žalovaným žalobkyňou a výške súm zaplatených žalobkyňou žalovanému bez uvedenia, za kých konkrétnych vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k týmto konkrétnym skutkovým zisteniam. Zvlášť v prípade súm zaplatených žalobkyňou žalovanému chýba uvedenie, z ktorých vykonaných dôkazov vyplýva záver o zaplatení práve sumy 2.162,16 eur, sumy 10.282,06 eur, sumy 3.049,94 eur, keď napr. v prípade zmluvy č. 0033087616 žalobkyňa vo svojich podaniach uvádza inú zaplatenú sumu (6.591,06 eur), než suma ktorá vyplýva z prehľadu splátok (5.446,65 eur), pričom súd prvej inštancie uzavrel zaplatenie úplne inej (tretej) sumy (3.049,94 eur). Odôvodnenie preskúmaného rozsudku v spojení s opravným uznesením nie je dostatočné.

17. Vo vzťahu k odôvodneniu rozsudku súdu prvej inštancie, prečo neprihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie, nezostáva odvolaciemu súdu opäť len konštatovať zmätočnosť rozhodnutia. Vo vzťahu k plynutiu subjektívnej premlčacej doby súd prvej inštancie okrem právnej teórie v poslednej vete odseku 22. preskúmaného rozsudku v spojení s opravným uznesením nezmyslene označuje seba ako odvolací súd, ktorý „súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca sa v mesiaci jún 2016 dozvedel od svojho advokáta, že sa žalovaný mohol na jeho úkor bezdôvodne obohatiť, pretože podal žalobu na súde už dňa 3.8.2016“, pričom takéto skutkové tvrdenia ani len žalobkyňa nevzniesla a nezodpovedá sa ani len dátum podania žaloby. Obdobná situácia sa opakuje vo vzťahu k plynutiu objektívnej premlčacej doby, keďže súd prvej inštancie okrem právnej teórie v odseku 23. preskúmaného rozsudku konštatuje bez zmyslu, „že žalovaný v podanom odvolaní nenamietal závery súdu prvej inštancie a ktoré závery odvolaním nenapadol“, že „k prijatiu platieb žalovaným bez právneho dôvodu došlo v priebehu rokov 2009 (??? všetky tri zmluvy o úvere boli uzatvorené po roku 2009) až 2015“ (??? jedna zo zmlúv o úvere bola uzatvorená v roku 2019) a že „žaloba bola podaná na súd v roku 2016“, hoci žaloba v súdnej veci bola podaná na súd dňa 5.12.2017. Tu sa žiada zdôrazniť, že žalovaný vo svojich podaniach a vyjadrenia predostrel rozsiahlu právnu argumentáciu vo vzťahu k plynutiu premlčacích dôb pri bezdôvodnom obohatení, navyše podporenú aj judikatúrou o tejto otázke, ktoré argumenty žalovaného súd prvej inštancie úplne odignoroval a

bez akéhokoľvek zdôvodnenia dospel k záveru, že námietka premlčania vznesená žalovaným nie je dôvodná. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí vôbec neodôvodnil základné dôvody v nadväznosti na konkrétne zistenia o plynutí premlčacích dôb (konkrétny dátum začiatku jej plynutia) vo vzťahu ku každej zmluve o úvere jednotlivo a vôbec sa nezaoberal objasnením úmyslu žalovaného získať bezdôvodné obohatenie opäť vo vzťahu ku každej zmluve o úvere jednotlivo v nadväznosti na preukázanie reálnych skutočností odôvodňujúcich záver o existencii úmyslu žalovaného bezdôvodne obohatiť sa na úkor žalobkyne. Zdôvodnenie súdu prvej inštancie vo vzťahu k získaniu informácií žalobkyne o tom, že došlo k obohateniu na jej úkor a kto sa na jej úkor obohatil (bez zodpovedania argumentov žalovaného), v tomto smere absentuje.

18. Súd prvej inštancie sa tiež nedostatočne zaoberal rozsiahlymi argumentmi žalovaného v jeho písomných podaniach i ústnych prednesoch na pojednávaní, ktorým popieral opodstatnenosť nároku žalobkyne, na ktoré vôbec v preskúvanom rozsudku v spojení s opravným uznesením nereagoval. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie mal v rozhodnutí v rámci presvedčivého odôvodnenia venovať argumentom žalovaného, ktoré argumenty zopakoval žalovaný aj v odvolaní. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu strany odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty strany sú nesprávne alebo irelevantné bez toho, aby uviedol, prečo ich považuje za nesprávne a irelevantné, možno považovať za nedostatočné odôvodnenie.

19. Ďalšie pochybenie súdu prvej inštancie nastalo, keď v preskúvanom rozsudku v spojení s opravným uznesením aplikoval ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom od 1.1.2009 do 30.11.2009, hoci žiadna zo zmlúv o úvere nebola uzatvorená v tomto období.

20. Pozornosti odvolacieho súdu neunikla ani chyba preskúvaného rozsudku v spojení s opravným uznesením v časti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania, keď súd prvej inštancie konštatoval plný úspech žalobkyne, hoci žaloba bola zamietnutá vo zvyšku (výrok V.) a v tomto prípade absentovala aplikácia ustanovenia § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

21. Odôvodnenie rozsudku má byť stručné, jasné a výstižné, súd musí potrebné údaje, hodnotenia a závery o rozhodných skutočnostiach formulovať vlastnými slovami s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, a to najmä na obsah dokazovania, zložitosť zisťovania skutkového stavu, návrhy strán na dokazovania, čo v odôvodnení preskúvaného rozsudku v spojení s opravným uznesením absentuje. Preskúvaný rozsudok v spojení s opravným uznesením nenapĺňa požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti a závery prijaté súdom prvej inštancie dostatočne nerezultujú z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Za týchto okolností rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom, odňal stranám možnosť konať pred súdom a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, ako už bolo konštatované vyššie.

22. Uvedené nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý súd prvej inštancie dostatočným spôsobom neodôvodnil zvolený spôsob rozhodnutia v prejednávanej veci, viedli k nesplneniu požiadavky obsiahnutej v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku na riadne odôvodnenie rozsudku v spojení s opravným uznesením, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva strán na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie tým, že svoje rozhodnutie neodôvodnil vo vzťahu k preukázanému skutkovému stavu, nedal odpoveď na opodstatnenie svojho postupu, na základe ktorého žalobe v časti vyhovel a žalobu v časti zamietol. Len dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie môže zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, lebo len vecne správne rozhodnutie a náležite odôvodnené rozhodnutie napĺňa ústavné kritéria vyplývajúce preň z Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

23. S poukazom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. - IV. a v závislých výrokoch VI., VII. zrušil

(§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

24. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť) súdneho rozhodnutia, musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššej inštancie neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy tiež pre zachovanie princípu dvojinštančnosti. Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť. Žiada sa dodať vo vzťahu k odvolacej námietke o nesprávnom právnom posúdení veci, že u nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok, ani vady prvoinštančného konania, preto bolo nutné tento rozsudok v spojení s opravným uznesením zrušiť a otvoriť súdu prvej inštancie procesný priestor pre vydanie nového rozhodnutia, ktoré nebude postihnuté zmierneným deficitom. Rovnako nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou.

25. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku), bude opätovne vec v zrušenom rozsahu prejednať, znova posúdiť žalobou uplatnené nároky vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré je nevyhnutné vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľa, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

26. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

27. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).